

Joanpere Massana: "M'agrada materialitzar els pensaments i els sentiments en llibres artístics"

Conversem amb el millor guia de l'exposició 'Escriure quadres, pintar poesies', la mostra que ha aixoplugat fins al 18 d'octubre la sala gòtica de l'Institut d'Estudis Ilerdencs. Es tracta de Joanpere Massana, el seu artista. Apropa al públic l'art en majúscules, l'art en gran format abocat sobre llenç, paper i instal·lacions, on es dona cabuda a la idea de la fragilitat de la vida, a la nostra condició d'éssers efímers. Una veritat inqüestionable no gaire fàcil d'assumir que ens iguala a tots els mortals.

Necessitat, obsessió, canal de comunicació, etc. Què és per tu l'art?

J. M.: Per mi és una necessitat de comunicar, ja des de ben petit. Primer ho vaig fer amb poesia, després amb música, com a cantautor. I de cop i volta, vaig començar a expressar-me amb pintura, dibuix, gravat, etc. Ha arribat un punt, però, que les línies es desdibuixen i no sé definir què és el que estic fent. Utilitzo l'art com un mitjà per comunicar, sentir, contemplar; per mi és un tot!

Dus a l'esquena una dilatada carrera artística, amb experiència nacional i internacional, i des de fa uns mesos, projectes nova-

ment exposar a Lleida. Com sorgeix el projecte "Escriure quadres, pintar poesies"?

J. M.: Va néixer fa dos anys i se'n fa càrrec com a comissari en Toni Jové. El tenia molt clar que volia proposar un diàleg entre les antropometries i basar el discurs en peces de gran format de tres sèries de peces meves: 'El llibre de l'aire'; 'El llibre de la pell', que reivindica allò que sentim a través dels sentits; i 'El llibre de les flors', que tracta la idea d'allò efímer, de la temporalitat.

A través d'"Escriure quadres, pintar poesies" es posa sobre la taula una idea molt barroca com és el memento mori (recorda que has de

morir) o la vanitas (vanitat).

J. M.: Fa tres anys vaig passar un episodi molt delicat de salut, i va ser llavors quan vaig evidenciar aquesta fragilitat humana. Les coses mai no duren per sempre, ni som immortals. Tant si tens, com si no tens, arribarà un moment en què desapareixeràs físicament i com a molt, de tu, restarà la teva obra. I, vols que et digui una cosa? És maco sentir-se tranquil i realitzat estant en aquest punt gairebé determinant.

Veure peces artístiques en directe, allunyar-se d'elles per veure el tot, i apropiarse i contemplar el detall, és quelcom riquíssim

per a l'educació visual. Segons tinc entès, l'exposició havia de comptar amb més peces de les que hi ha. És així?

J. M.: Efectivament. La idea d'en Toni, a banda dels grans formats, era incorporar a l'exposició obra petita en paper i escultura, però en aquesta sala no hi cabia i vam haver de prescindir-ne.

Com arrenca el teu procés creatiu?

J. M.: Sempre que he de començar una sèrie començo en paper; és un material que em permet treballar molt de tu a tu. No és el mateix crear una obra gran, que et domina, que una de dimensions petites, amb la